

κοπανίζη λινάρι κι ἔς πᾶμε στὸ παλάτι νὰ δοῦμε τί γίνεται. Χαλασμός κόσμου ἐκεῖ. Ἡ μπλουζα μουτζουρώθηκε. Ὁ μάγειρας γύρευε νὰ φύγη, κ' ἡ βασίλισσα δὲν τὸν ἄφινε ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃ ὁ ἄντρας της. Ὁ Βεζίρης ψυλλίστηκε. Τί νὰ ἐγινε μαθὲς ὁ βασιλῆς τόσες μέρες. Ἀς πάγω νὰ δῶ τί κάνει αὐτός ἐκεῖ, καὶ ἂν μ' ἀρέσῃ, καθίζω καὶ γὼ κομάτι. Σηκώνεται κι αὐτός, ἄλλαξαι τὰ ρούχα του, γίνεται τεπτίλι σὺν τὸ βασιλεῖ, συναχραιοῦται μὲ τὸν Πασᾶ καὶ τὸν ἄφινε στὸ ποδᾶρι του, ὕστερα παίρνει κι αὐτός ἕνα στάκι φλουριά καὶ παγαίνει. Πάει κι αὐτός στὸν καφενέ, καθίζει νὰ ξεκουραστῇ. Ἡ γριά ποῦ εἶταν κοντὰ τὸ κλυθάκι της καὶ δὲν ἔλειπε ποτέ ἀπ' ἐκεῖ βρέθηκε πάλι, καὶ τὴ ρώτησε ὁ βεζίρης γι' αὐτὸ τὸ σπίτι. Εἶπε τότες αὐτὴ τὰ ἴδια πὼς εἶναι μιὰ νιαρονούφη καὶ δὲν ἀνοίγει παρὰ μὲ τὸ ζόρι, καὶ ἄλλα. Μπορεῖς, θεῖα, νὰ μὲ πᾶς αὐτοῦ μιὰ βραδιά νὰ τῆς μιλήσω; Μπα, λέγει αὐτὴ, γιατί δὲ μπορῶ; Ἐγὼ πῆγα κι ἄλλον ἕναν, εἶναι τώρα μῆνας. Ὁ βεζίρης τὸ κατάλαβε πὼς εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ ὁ βασιλῆς. Δίνει χαμπάρι ἢ γριά τῆς κοπέλλας, συγυρίζει πάλι αὐτὴ σὺν καὶ πρῶτα, καὶ στή μιὰ τῆς νύχτας ἀποδέχτηκε τὸ βεζίρη, μὰ ὡς ἄλλον ἄνθρωπο, ὄχι σὰ βεζίρη, γιατί εἶταν τεπτίλι εἶπαμε. Εἶχε ὅμως παραγγεῖλει στὸν πρῶτο ἢ κοπέλλα ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ μὴν ἄψει τὸ λυχνάρι, οὔτε τὴν κοπανούρα νὰ χτυπήσῃ, οὔτε ἢ μιλιὰ του ν' ἀκουστῇ. Σὰν μποροῦσε ἄς ἔκανε κι ἄλλως.

Μπαίνει δὲ ὁ δεύτερος μουσαφίρης, βγάζει τὰ παπούτσια του, πάγει νὰ καθίσει νὰ ξεκουραστῇ σὺν ποῦ τοῦ εἶπε ἢ νοικοκυρᾶ, πλάφι κι αὐτός πάγει κοντὰ στὸν πρῶτο. Εἰσπασαν κ' οἱ δυὸ, βάζουν τις φωνὲς σκοτεινά, μῆτε ὁ ἕνας ἤξερε τί τρέχει, μῆτε ὁ ἄλλος. Σέρνει ἕνα σπέρτο ὁ πρῶτος ποῦ ἤξερε τὰ κατατόπια, ἄφτει τὸ λυχνάρι, τί νὰ δῆ! Τὸ βεζίρη, ποῦ ποτέ δὲν τὸ περίμενε αὐτό. Βλέπει κι ὁ βεζίρης τὸ βασιλεῖ ἐκεῖ μέσα, τρομάζει, ρωτᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, συλλογιούνται καὶ κουνῶν τὰ κεφάλια τους γι' αὐτὰ ποῦπαθαν. Ἀμ' αὐτὰ ἐδῶ τί εἶναι; ρωτᾷ ὁ βεζίρης βλέποντας τις κοπανούρες καὶ τὰ λινάρια. Ἀχ, λέγει ἐκεῖνος, ἴσως μ' αὐτὰ σωθοῦν οἱ ἀμαρτίες μου. Ἀπ' τὴ μέρα ποῦ ἤρθα καὶ πιάστηκα ἐδῶ μέσα, ἢ δουλειά μου εἶναι νὰ κοπανίζω λινάρι, ὅσο ποῦ δὲν μπορῶ ν' ἀνεμιζῶ τὰ χειρῆλια μου. Τότες ἀκούγεται ἀπὸ πάνω μιὰ φωνή. Αἴ! ἐσεῖς ποῦ ζέρετε τόσα λόγια καὶ μάλιστα ἐσὺ ποῦρθεῖς τώρα καινούργιος καὶ τὰ ρωτᾷς μὲ τὸ Ν καὶ μὲ τὸ Σ. Πάρε αὐτὸ τ' ἀδράχτι, κι ὅσο κοπανίζεις ὁ ἄλλος, νὰ τὸ κλώθῃς ἐσὺ καὶ νὰ μὴ μιλάτε πολύ. Τί νὰ κανοῦν τώρα αὐτοί; Ἀρχίζουν τὴ δουλειά, κ' εἶται πῆγαινε ὁ καιρός. Ὁ πατῆς ἀπὸ τὸ παλάτι ὡς τόσε σὺν εἶδε πὼς ἄργησε ὁ βεζίρης, λέγει Ἀς πάγω νὰ δῶ αὐτός τί ἐγινε. Σηκώνεται κι αὐτός, πάγει, κάνει τὰ ἴδια στὸν καφενέ γιὰ νὰ μαθῇ τὸ σπίτι αὐτό, καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάγῃ νὰ δῆ τί τρέχει. Τὸ κατάφερε καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὴν ἴδια τύχη ποῦ εἶχαν κ' οἱ ἄλλοι οἱ δυὸ. Σὰν ἀντάμωσαν κ' οἱ τρεῖς μέσα στὴ στέρνα, βρῆ, τί ναι τοῦτο ποῦ πάθαμε, ἔλεγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Παγαίνει πάλι αὐτὴ ἀπὸ πάνω καὶ ρίχνει ἕνα τυλιγάδι καὶ λέγει Ὁ πρῶτος θὰ κοπανίζῃ ὁ δεύτερος θὰ κλώθῃ, κ' ἐσὺ, ὁ τρίτος κι ὁ καινούργιος ὁ πονηρός, ποῦ θάρρεψες, τί θάρρεψες ἄραγε πὼς εἴμουν, κ' ἤρθες κ' ἐσὺ; Ἐσὺ λοιπὸν νὰ τυλιγαδίζῃς νὰ κἀνῃς θηλιές καὶ νὰ τίς στοιβάξῃς. Δούλευαν τὸ λοιπὸν αὐτοί κ' ἔκαμαν μιὰ κουβάρα λινάρι θηλιές ἐτοιμες γιὰ νὰ φάνουε ὄχι ἕνα παννὶ παρὰ πέντ' ἔζη. Καὶ μὲ τὰ φλουριά ποῦ κέρδισε αὐτὴ τρία στάκια, ἀγόρασε χωράφια, ἀμπέλια, ζει-

τενλίκια, κ' ἕνα σωρὸ πράματα κ' ἐγινε πρώτη ἀρχόντισσα τοῦ χωριοῦ.

Ὁ μάγειρας ὅσο ἔβλεπε καὶ πλῆθαιναν οἱ μουτζουρές κ' ἡ βασίλισσα δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ κουνίσῃ ἀπ' ἐκεῖ, πῆγαινε νὰ σκάσῃ. Ἀναγκάστηκε ν' ἀφίσῃ καὶ τοὺς κόπους του κι ὅλα νὰ φύγῃ στὸ χωριὸ του. Σηκώνεται λοιπὸν καὶ φύγε! Στὸ δρόμο ποῦ διάβαινε ὅσα χωράφια καὶ καλὰ χτήματα χτυποῦσαν στὸ μάτι του, ρωτοῦσε τίνος εἶναι αὐτό; Ἐλεγαν, τοῦ μάγειρα τῆς γυναίκας. Πῆγαινε παρακάτω, ρωτοῦσε πάλι, ἐκεῖνο τίνος εἶναι; Ἐλεγαν πάλι, τοῦ μάγειρα τῆς γυναίκας. Ἔτσι ἔτσι, ὑποψιάστηκε αὐτός. Λέγει, νὰ δῆς ἢ γυναίκα μου ζέπτεσε κ' ἐγινε τόσο πλούσια κι ἀπόχτησε αὐτὰ τὰ πράματα. Ἀλλιῶς δὲ γίνεται. Τὸν πῆρε πλιά ἕνας θυμός καὶ πῆγαινε μὲ σκοπὸ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Σὰν πῆγε στὸ χωριὸ του καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι του, πρὶ νὰ προφτάσῃ ἢ γυναίκα του νὰ τὸν καλωσορίσῃ καὶ πρὶ νὰ τῆς μιλήσῃ τίποτε κι αὐτός, σήκωσε μιὰ μαχαίρα ποῦ εἶχε κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὴ μπλουζα του νὰ τὴ χτυπήσῃ. Τότες ἐκείνη φώναξε. Μὴ, γιὰ τὸ Θεὸ, μὴ μὲ σκοτώσεις πρὶ νὰ δῆς τί ἔκαμα. Τί ἔκαμες μωρή; τῆς λέγει αὐτός. Δὲς πρῶτα τις μουτζουρές ποῦ ἐγιναν τρεῖς. Δὲς καὶ τὰ χωράφια κι αὐτὰ ὅλα, καὶ πὲς μου πὼς ἐγιναν αὐτὰ σὺν δὲ δέχτηκες ποδᾶρι νὰ πατήσῃ μέσα μεριά στή πόρτα σου ὅπως μοῦταξες;

Ἐλα, λέγει, ἄντρα μου, νὰ σοῦ τὰ ποῦ καὶ νὰ σοῦ τὰ δειξῶ κιόλα πὼς ἐγιναν. Τὸν παίρνει καὶ τὸν πάγει πρῶτα στὰ στάκια ποῦ ἦταν φλουριὰ γεμάτα καὶ τοῦ λέγει Ἐλα τώρα νὰ δῆς πὼς τὰ κέρδισα αὐτὰ. Τὸν παίρνει καὶ παγαίνει στῆς στέρνας τὸ στόμα, ἔπειτα τοῦ λέγει. Σκύψε μέσα νὰ δῆς. Σκύφτει αὐτός τί νὰ δῆ! Τὸ βασιλεῖ ποῦ κοπάνιζε; ἢ τὸ βεζίρη ποῦ ἔκλωθε; ἢ τὸν Πασᾶ ποῦ τιλιγάδιζε καὶ θέλιαζε; Βρῆ γυναίκα τίν' αὐτὰ, δὲ μοῦ λὲς; Τότες κ' ἐκείνη τοῦ τὰ ζήγησε οὔλα. Αὐτοὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ στέρνα σὺν εἶδαν τὸ μάγειρα στὸ στόμα τῆς στέρνας ποῦ τοὺς ἔβλεπε, ἔρχισαν τὰ παρακάλια καὶ τὰ τάλατα. Ἀμάν, μάγειρα, βγάλε μας, φώναζαν ἀπὸ μὴς ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή, κ' ἐμεῖς θὰ σοῦ χαρίσουμε ὅ,τι θέλεις.

Μοῦ χαρίζεις, λέγει τοῦ Βασιλεῖ, τὸ μισὸ βασίλειο; Μὲ δέχεται νὰ καθοῦμαστε μαζὶ νᾶμκι κ' ἐγὼ σὺν ἐσεῖνα; Μπα, φώναζε ὁ Βασιλῆς, ἐσὺ νὰ εἶσαι πρῶτος κ' ἐγὼ δεύτερος, μόνον νὰ μᾶς βγάλῃς. Γίνεσθε κ' ἐσεῖς μαρτύροι, εἶπε στοὺς ἄλλους, γι' αὐτὸ τὸ πᾶρα; Μπα, φώναζαν αὐτοὶ μὲ μιὰ φωνή, γιατί ὄχι. Τότε κι αὐτός ἔβαλε σκάλες καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀφανισμένους ἀπὸ μέσα, καὶ πῆγαν ὅλοι στὸ χαμάμι καὶ κολύμπησαν, ὕστερα ἴσια στὸ παλάτι, κ' ἐγινε ὁ μάγειρας πρῶτος βασιλῆς, κ' ἢ γυναίκα του βασίλισσα, καὶ ζοῦν καὶ βασιλεύου ὡς τὰ σήμερα!

— Στὴν Ἀττικὴ, λένε, ψηφίσανε καὶ πολλοί... πεθαμένοι. Ὅλοι τὸ βεβαιώνουν αὐτὸ κ' εἶται δὲν μπορεῖ παρὰ νᾶναι ἀληθινὸ. Τώρα γεννιέται τὸ ζήτημα πὸς κόμμα ψηφίσανε.

— Ὁ Λεβίθης τοὺς θέλει Ραλλικούς; ὁ Ράλλης τοὺς φορτῶνει στὸ Θεοτοκικὸ κόμμα. Ἡ δική μας γνώμη εἶναι πὼς οἱ πεθαμένοι δὲν μποροῦσαν νᾶναι ἄλλο παρὰ Ραλλικοί. Κι αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ φυσικώτερο οἱ βρουκολάκοι μὲ τὸν πολιτικὸν Βρουκόλακα.

— Πρῶτος βουλευτῆς στὴν Ἀττικὴ ἤρθε ὁ Ράλλης. Μὲ γιὰ του. Ἡ τέτια τιμὴ νᾶν τονὲ φιλοτιμησῇ τουλάχιστο καὶ νᾶν τοῦ μαζέψῃ λίγο, σ' ἄλλες ἐκλογές, τὴ γλώσσῃ του... καὶ τοὺς πέθους του, ποῦ λίγο λείψανε νὰ κοστίσουν πολὺ ἀκριβὰ στὴν ἔμοιρη τὴν Ἀττικὴ.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΒΡΥΣΗ

Στὸ Νίκο Μαργαμμένο

Ἡ βρύση εἶναι ὡς δέκα λεπτὰ ὄξω ἀπὸ τὸ χωριὸ. Μαργαμμένη, κλοχτισμένη μὲς στὸν ἴσκιο διὲ τριῶν δεινῶν ποῦ τὴν τριγυρᾷ. μὲ τὸ κρουσταλλένιο μὰ λιγοστὸ νερὸ ποῦ σταλάζει γιὰ νὰ ποτίσῃ ὀλάκερο τὸ χωριὸ, εἶναι τὸ καθημερινὸ συναπάντημα τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖ λένε ἢ καθημιὰ τῆς ἄλλης τὰ μαντάτα. Ὅταν πᾶναι κουνῆγι, περνώντας ἀπὸ καὶ τις χαιρετοῦσα, μοῦδιναν νερὸ νὰ πῶ καὶ τὰ μάτια μου ρουφοῦσαν τὴν ἄδολῃ ὀμορφιά τῶν κορασιῶν τῆς πατρίδας μου.

*

Στῆς βρύσης τὸ πλάι καθισμένες, πίσω ἀπ' τὴ νότια μεριά, γιὰ νὰ μὴν τις χτυπᾷ τὸ χυνοπωριᾶτικο βορεινὸ ἀγέρι ποῦ φυσοῦσε — βασιλέματα ἡλιοῦ κοντὰ — δυὸ τρεῖς κορασιές, ἢ Λενιώ κ' ἢ Μυγδαλιά τοῦ Κωστακῆ, πρῶτες ξαδερφάδες, ἢ Μαριγούλα τοῦ Ἰζανῆ κ' ἢ Ἀθηνᾶ τοῦ Λκουτάρη, μιλοῦσαν γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς ξενιτεμένης συχωριανῆς τους, τῆς Λενιώς τοῦ Ματραπᾶ.

Τρία χρόνια εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τότες ποῦ ἢ μάννα της χήρα τοῦ Γιωρῆ τοῦ Ματραπᾶ — φτωχὴ ἀνυφάντρα ποῦ μὲ χίλια δυὸ βάσανα ξενυχτώντας στὸν ἀργαλειὸ, πεθαίνοντα; στὴ δουλειά, τὴν ἀνάθρεψε μονακριβὴ της δυχατέρη — τὴν ἔστειλε μὲ μάτια δακρυόδρους καὶ μὲ καρδιὰ ρημάδι στὴν ξενιτιά. Ὁ καπετᾶν Γιάννης, μακρινὸς συγγενῆς της, τὴν πῆρε στὸ καράβι του, τὴν πᾶει στὴν Ἀθῆνα καὶ καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀρχοντοσπίτι δουλεῦτρα μὲ καλὸ μιστό.

*

Σε λίγο θὰ γυρνοῦσε — λογαριάζανε — μ' ἄλλον ἀγέρα, μὲ δυὸ παρακάκια στὸ κομποδέμα, θάπαιρνε ὁποῖο ἀπ' τὰ παλληκάρια ἤθελε — ὁ γιὸς τῆς Περβαζίνης τῆς γειτονισσᾶς της, παιδιάτικος φίλος της δὲν ἔβλεπε τὴν ὄρα τότε νὰ γυρίσῃ — θὰ ζοῦσε εὐτυχημένη — ποῖος τὸ ζερεῖ κι ὅλας κι ἂ δὲν ἔπαιρνε καὶ κανένα Ἀθηναῖο, τὸ γελάς; Σήμερις ὅπως ἔχει γίνῃ ὁ κόσμος οἱ ἄντρας οἱ γνωστικοὶ δὲν κουνηγοῦνε πρῶτα, κοιτάζουν ὀμορφιά, καλὴ καρδιά, νοικοκυροσύνη, πράματα ποῦ στὴ Λενιώ πλούσια εἶταν. Ἡ κυρὰ Λαμπρινοῦ ποῦχε πᾶν τις προάλλες στὴν Ἀθῆνα γιὰ μάρτυρας στὴ δίκη τοῦ Παντιέρα κάτι τι εἶχε ἀκουσμένο ἀπὸ τὴ Λενιώ πὼς μαγειρεύονταν ἀπὸ τὸ γιὸ τ' ἀφεντικοῦ της, ζηλευτὸ παλληκάρι, ποῦ εἶταν ξετρελλαμένος μὲ τὴν ὀμορφιά της.

*

Μακαρίζαν τὴν τύχη της οἱ κορασιές. Ἀς ἴντουςαν κι αὐτές στὴ θέση της! Μὰ ἢ ψευτοπερηφάνεια ποῦ τις ἄφηνε. Εἶχαν κι αὐτές δυὸ τρία ψωράμπελα ποῦ κόστιζε τὸ σκάψιμό τους πλιότερο ἀπ' τὸ σόδι τους, καμιά δεκαρὰ ρίζες ἑλιές κι ὁ κόσμος ὄλος. Ποῖος θὰν τις κοιτάζε.

*

Γιόμισαν οἱ δυὸ ξαδερφάδες τις στάμνες τους καὶ περίμεναν καὶ τὴν Ἀθηνᾶ τοῦ Λκουτάρη νὰ φύγουν ὅλες μαζί. Εἶχε πᾶν γύρη ὁ ἥλιος καὶ τις στερνές του ἀχτίδες πίνοντας τ' αὐλάκι τῆς βρύσης σπιθοβολοῦσε ὀλόχρυσο. Νὰ σου καὶ ροβολᾷ ἀπ' τὸν ἀνήφορο μὲ τὸ σταμνὶ στὸν ὄμο ἢ γριά Ἀσινοῦ, τὸ

πρώτο λαδικό κ' ή πιό μεγάλη κουτσμπούλα του χωριού. Τρομάρα σαν την είδαν έπιασε τις κορασιές. Τι, για την τύχη τους ξεφύτρωσε κι αυτή! Ψόφος κακός, δέν την κολλούσε να συχάσουνε. Δέν είταν σπίτι στο χωριό που νάβγαινε άψεγάδιαστο άπ' το στόμα της, ένα κορίτσι από τή γειτονιά της δέν τις άρεζε, άνθρωπο να μην έβλεπε ή ματιά της. Θα ζύγωνε τα έξήντα πέντε, μα πού να τή ζυγώση χάρας λές και φοβότανε τή γλώσσα της. Συκλι μονάχο στη δουλειά όπως και στη γλώσσα.

Βιάστηκαν για να φύγουν, μα ώσπου να γιομίσση ή στάμνα της Λαουταροπούλας να σου την μπουμπουνοχάλαζο!!

*

Σκασμένη για κουβέντα. Έβαλε τή στάμνα της στη θέση της στάμνας της Λαουταροπούλας, άφου την παρακάλεσε, γιατί είχε δουλειά, για το χατήρι της ν' άργήση κι αυτή λίγο. Ύστερα πάει κι αυτή στ' άπάνεμο κι άρχινησε... Νάχουν το νου τους τα κορίτσια στο κεφάλι για να μην το χτυπάν ύστερα του κάκου στους τοίχους. Φρόνιμες, νοικοκυράδες και στοχαστικές, να μην τα πάθουνε σαν της προκομής της άνοφάντρας—της Ματραπάζενας, καλή—τή δυκατέρα. Δέν τα ξέρανε δά τα μαντζάτα. "Αμ πού να τους τα λήη. Της τα είχε πη πολλιώρα ο δάσκαλος ο νοικάρης της, που πάκινε και διάβαζε τσ' άλόγιαστης τα γράμματα στη μάνα της. "Αμ αυτά έχει ή περηφάνεια. Έβτανε, βλέπεις, 'Αθηνιώτισσα, δέν μπόρειε να καθίσση στο χωριό, όπως όλα τα κορίτσια. "Έβλεπες και την έλλη από κει την έμυαλη τή μάνα της, όλο καμάρι φουσκωμένη, ή κόρη μου κ' ή κόρη μου τό πάγαινε. Πού είναι τη τώρα να της τα τρίψη τα μούτρα της πατσαθούρας. "Η κόρη σου ως πάη τώρα εκεί που πών οι όμοιες της. Της πέρασ' άπ' το νου της πώς τ' άφέντη της το γιό μπορούσε να στεφανωθή. "Ας το χτυπάη τώρα το ξερό της, που σαν τή γλέντησε καλά την πέταξε έξω στους πέντε δρόμους άτιμη κ' έλευινή κι ούτε νάν τή δη δέ γύρισε... Και τ' ό φειδιάτικό της στόμα σκόρπαγε φαρμάκι στ' αυτιά των κοριτσιών που μ' άνοιχτο το στόμα την άκούγανε.

*

Γιόμισε ή για ή 'Ασινού τή στάμνα της κ' έφυγε γρήγορα. Πόσο γρήγορα γιόμισε. Τόσα και τόσα θέλουν νάν τή ρωτήσουνε ακόμα να μάθουν, μα ή για ή 'Ασινού είταν βιαστική. Πρώτη φορά που ζήτησαν νάν την κρατήσουν, μ' άδύνατο, όση κι έν είχε άρεξη για κουβέντα, γιατί ο γιός της ο άχαίρευτος, π' άχε το γάλα που τον πότισε φαρμάκι να του γένονταν, που πάει και σκλάβωσε τα νειάτα του στην 'Αθή της Πολίτισσας τή γλωσσού, την κουτσμπούλη, για τ' άργημά της νέα φκαρία είταν έτοιμος νάν της κάνη.

Άπίθωσε τή στάμνα το λοιπό στον ώμο της με τή βοήθεια των κοριτσιών και κίνησε.

Νάν το πιστέψουν δέν μπορούσανε. "Αν και το σαράκη της ζούλιας κρυφά κρυφά είχε φυτρώση μέσα τους, το ξάφνισμα τους δέν τις άφησε στην άρχή να δείξουνε τί κρύβαν μες στα στήθια. Σιγά σιγά όμως άναψαν. Μούθελε δά κι αυτή 'Αθήνα, νέο δρόμο θα μας άνοιγε, δέν κάθονταν στ' αυγά της. Κι αυτές και τόσες άλλες κορασιές στο χωριό που είταν νοικοκυροπούλες και ποθούσαν τα μεγαλεία πώς μπορούσαν και κάθονταν στο χωριό! Κάνε τή δουλειά σου. Τάθειλε και τάπαθε. "Όποιος ζητάει τα ψηλά πέφτει κι άπ' τα χαμηλά. Είχε κι αυτή έν άμπελάκι. Θα κουτσοπενούσε ά κάθονταν στο χωριό. "Ο-

μορφη είταν, νοικοκυρά από σόι ξεπεσμένο, θάβρισκε κι αυτή την τύχη της—χάθηκε ο κόσμος; "Εδω τόσες κάθε μέρα παντρεύονταν χωρίς πουκάμισο. Σάμπως λίγα βλέπουν τα μάτια μας;

Τήν 'Αργύρω του Μπαλωτού δέν πήρε προφές ο Κώστας ο Λαμπρινός χωρίς μιά πεντάρα: "Αμ ή Γιαννούλα του Κατοστάρη δέν έχει τώρα ταίρι της τον καπετάν Μανώλη τον Παριανό που άπόρησε ο κόσμος όλος για το γάμο τους; Για όλες έχει ο Θεός. Και ξεχνώντας τί λέγανε πρι νάρθη ή για ή 'Ασινού, μακαρίζοντουσαν μονάχες τους, που κάθισαν στον τόπο τους, που όλοι τις ξέρανε, και δέ ζουλέφαν τα καλά της ξενητείας.

*

Γιόμισε κ' ή 'Αθηνά τή στάμνα της και κίνησαν να φύγουν κουβεντιάζοντας. Μα δυό δέν κάναν βήματα κι άγνάντια τους ή Ματραπάζενα με το σταμνί στον ώμο, γεστή άπ' τή θλίψη πλιότερα, παρά άπ' το βάρος, έρχονταν για τή βρύση. Μόλις την είδανε σταμάτησαν. Κάτι τι σιδερένιο τις καρδιές τους έσφιξε, και το στόμα τους, που λίγο πριν τήνε κατάκρενε γιατί έστειλε την κόρη της στην ξενητεία, έμεινε άμιλήτο. Και τα συντρίμματα έχουν το μεγαλείο τους. Στην όψη της λειψάνου χρώμα είχε άνθιση.

Βουδή δέν έβλεπε τριγύρω της.

Και δίχως στον κοριτσιών το διαβα να προσέξη κατέθηκε στη βρύση, έβαλε το σταμνί της άσυνείδητα κάτω άπ' την κάουλα και στάθηκε δίπλα, άμιλήτο, κατάχλωμο έγαυμα της συφοράς. Οι κορασιές την κοίταξαν. "Υστερα τράθηξαν το δρόμοτους.

*

Τ' άγριού το φύσημα δυνάμωνε δλοένα. Μ' αυτή ούτε τόνουθε ή νους της, γεράκι γοργοπετούμενο, πετάει ιδώ, πετάει εκεί, κάτι ζητώντας ν' άδράξη άπ' το κοπάδι των έλπίδων της. τα τόσα όνειρά της που την έθρεψαν, καπνός λές είταν και σκορπίσανε...

Δέ μπορούσε ακόμα νάν το πιστέψη. "Απ' το πρωί που το γράμμα της διάβασαν, μαύρο μαχαίρι έλεσε τα σωθικά της. Δέν είξερε ποιά είτανε. Νόμιζε πώς σε μαύρων όνειρων τή θάλασσα έπλεε και πάσκιζε για να ξεφύγη. "Απ' το πρωί δέν έπαψε τα κλάματα. Ούτε να φάη, ούτε να συγυρίση. "Ο άργαλειός με το παννί που της έδωκε ή δημορχοπούλα νάν της φτιάση και το βιάζονταν, που έπρεπε να τελειώση, σε τρεις μέρες, μάταια την προσκαλούσε.

Τί την ένοιαζε πιά, άφου ή άγαπη της όχιά έγινε και σύρθηκε κάτω άπ' τους βατοφραγμένους βούρκους να φωλιάση;... Ποιόν άλλο είχε στον κόσμο; Αυτή οι έλπίδες της, των γερατειών της το καμάρι, το μονάκριβο όνειρό της... "Ακόμα ή γειτονιά δέν τόχε μάθη... Οι χωριανοί τί θάλεγαν, με τί όψη θάβγαινε μπροστά τους, τί θάλεγαν οι φίλενάδες της... κι ο άμοιρος ο γιός της Περβαζίνας που νάν τ' άκούση!

*

"Ακουσε κάποιο χτύπο στην πόρτα της. "Ετσι της φάνηκε. Δέν πήγε ν' άνοιξη. Γιατί ν' άνοιξη να ιδούν κι άλλοι έξόν άπ' το δάσκαλο τα χάλια της; "Αχ! αυτός ο δάσκαλος ο άχρόνιαστος. Τί τάξερε τα γράμματα, άφου τέτοιο της διάβασε μαχαίρι;... Πώς την κοίταξε. Και κάτι της είπε... Πού αυτιά νάν τ' άκούση! Τώρα βγήκε έξω. Σάματ' είναι άνθρωπος να φυλάξη μυστικό, να μη μάθουν κι άλλοι

τις πομπές της; Νά, τον έβλεπε κι όλας. Θάπαινε άραδα όλα τα σπίνια, τώρα θα σταματούσε στην 'Αφέντρα του Παπζ, ύστερα στη για ή 'Ασινού που είναι το στόμα της τελέγραφος, σε λίγο θα πενούσε άπ' το Βλαχοδήμο, κατόπι άπ' του Κωστάκη, κ' έτσι σ' όλους στη σειρά... "Όλοι, όλοι θάν τή μάθαιναν... "Αχ! "Ο δάσκαλος νάχε κοπή το πόδι του σαν έβγαινε άπ' την πόρτα της να τούρθη κόλπος, να χαθή....

Βράδυ βράδυ διάσασε. Πήρε τή στάμνα, είταν άδειανή. Πότε κι όλας άδειασε... Δέ συλλογίστηκε να πάη να ζητήση λίγο άπ' τις γειτονίσσες. Πήρε χωρίς κι αυτή να ξέρη στο χέρι της τή στάμνα και τράθηξε ήλιου γέρματα στη στράτα της βρύσης.

*

"Ενα δυό φύλλα άπ' τα δέντρα στ' άγριού το φύσημα άρπαγμένα, τή χτύπησαν στο πρόσωπο κι ύστερα πέσαν στην ποδιά της. "Η στάμνα της είχε πιά γιομίσση και ξεχειλίξε, μ' αυτή δέν είτανε κσι για να την πάρη.

Διάβαινε μες στα περασμένα χρόνια που με τόση λαχάρα και κόπο τή μεγάλωσε... Ξανάειδε τα παιγνίδια της και του σχολειού τή σάκκα. Την ώρα, που με κόκκινη μυτίτσα από το κρού, μες στού Γενάρη την παγωνιά, έρχόνταν τρεχάτη και κουκουλωμένη με το σάλι της, πετούσε όπου έφτανε τή σάκκα της και χύνονταν λαχανιασμένη στο φαί, που αυτή τόξερε με τί βάσανα της τόχε καμωμένη.

Την ώρα που τή γέννησε ξανάφερε στο νου της, που ο πατέρας—αχ! αυτός κ' ζούσε δέ θα γένονταν αυτά—χάλασε τον κόσμο στις ντουφεκιές, νομίζοντας πώς έκανε άγώρι κ' ύστερα σαν του τόπανε κατσούφιασε και βουδάθη... Θυμήθηκε τή μαύρη ώρα του χωρισμού και τή χαρά έννοιωσε σαν της διάβασαν το πρώτο γραμματάκι της.

Πώς νάν το πιστέψη πώς όλα πέρασαν, χαθήκαν, πώς όλα αυτά, των περασμένων οι λαχτάρες όπως και τα όνειρα του μέλλοντος, συντρίφτηκαν. Και γροίκαε στο διαβα τους τα μάτια της να θολώνουν, μα του κάκου δάκρυ πρόσμενε νάν τα δροσίση.

*

"Ακουσε που τή φώναξαν σαν όνειρο. "Εγυρε έλλο μαχαίρι δίκωπο. "Ο Γιάννης της Περβαζίνας, της Λενίτσας ο φίλος, καθάλλα στο μούλαρι του φορτωμένο κλημαστιδες διάβαινε για το χωριό. Την κληροπέρισε και κάτι της είπε. Της φάνηκε πώς άκουσε τόνομα της Λενιώς.

Θάλεγε νάν της γράψη νάρτη γλήγορα. Δέν τούδωσε άπάντηση. "Ο Γιάννης διάθηκε τή στράτα κ' ή γλυκειά του ή φωνή άρχινε στον αντίλαλο να χαρίζη ζωή. Τραγούδαε:

"Η ξενητεία με χαίρεται κι ο τόπος μου με κραζει Κ' ή μάνα που με γέννησε κλαίει κι άναστενάζει...

Κάτι σαν ούρλητό ξεφύγε στο λαρύγγι της. "Εσκυψε το κεφάλι στην ποδιά της Κ' ή φωνή του Γιάννη άσπλαγχνή ξακολουθούσε μακραίνοντας να της δίνη πληγές στην καρδιά:

"Εσύ σά μου πεθάνης εγώ τί θα γενώ
Που θάβρω άλλην άγάπη...

Αυτό είταν πολύ. Σηκώθηκε νευρικά τρομασμένη, κοίταξε δεξιά κι άριστερά με μάτια ματωμένα. "Επεσε ή ματιά της μπρός στη βρύση ή στάμνα της ξεχειλίξε με κρότο. Την κοίταξε, την κοίταξε χωρίς να το καταλαβαίνη. "Υστερα σά να ξύπνησε. Κοίταξε πάλε τριγύρω της. Το σκοτάδι πεντάπυκνο την έζωνε.

— Έρχεται η νύχτα...

“Αδραξε τὴ στάμνα της. Σύχασε λίγο. Ἄγνάντια της τὴ φώσια ἀπ’ τὸ χωριὸ λὲς τὴν παιζογελοῦσαν κι αὐτὴ θέλω ἀνέβαινε τῆς στράτας της ἀργὰ τὸν ἀνήφορο, ἀνήφορο Γελογοῦ, προχωρώντας σ’ αὐτὰ, ἐνῶ ἀπὸ πίσω της τὸ σκοτάδι ἀμείλιχτο τὴν κυνηγοῦσε.

Κ’ ἡ βρόση μοναχὴ θρηνολογοῦσε μὲς στὴν ἐρμιμί.

Βόλος, Γεννήρης 1906.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΛΑ-Ι ΚΟΙ ΟΡΟΙ

Φίλε Νουμά,

Καλὸς ὁ Ἀθρόπινος Μηχανισμὸς τῆς κ. Παπαμόσκου, μὰ δὲν ἔχει πάντα τοὺς ἀληθινούς λαϊκούς ὄρους. Δύσκολο ὅμως βέβαια νὰν τοὺς μαζέψει ὅπως ζεῖ στὰ ξένα, κι’ ἔτσι νομίζω πρέπει ὅλοι μας νὰ βοηθήσουμε τὴν κ. Παπαμόσκου ὅσοι ζοῦμε στὰ Ἑλληνικὰ τὰ χῶματα.

Μὲ τὴν ἀδειά σου λοιπὸν σοῦ δίνω κι’ ἐγὼ μερικὸς ὄρους, ὅπως τοὺς λείει ὁ λαὸς στὴν πατρίδα μου τῆ Σάμο.

- Κάρα (κρανίον)
- Κάφαλο (κρανίον)
- Κερφή
- Σνίχ: (σβέρκος)
- Κούπραινας (σβέρκος)
- Ματόκλαδα
- Τσίνουρα
- Βοργιὸς τοῦ ματιοῦ
- Ἄσπραδι καὶ Μαθραδι
- Νινί (κόρη) τοῦ ματιοῦ
- Σαλίγκαρος (ἐλιξ) τοῦ ἀφτιοῦ
- Ριζάφτια (κρόταφοι)
- Μασσάλες
- Κατουσάγουνο
- Γούλια
- Δόντια μπροστινά
- Σκυλόδοντα
- Τραπεζίτες
- Φρονιμίτης
- Οὐρανίσκος
- Σταφυλίτης
- Καταπιόνας
- Καρόδι
- Τρικόμπι (σφοντύλιχ τοῦ σβέρκου)
- Ραχοκόκκαλο
- Κωλουράδι (ἄκρη τοῦ ραχοκόκκαλου)
- Παγίδια
- Ἄρφανά παγίδια (ὠφτοπαγίδια)
- Λαγγόνια
- Τὰ πάκια (διάφραγμα)
- Ἄφαλὸς καὶ Ἀστέρας
- Λεκάνη καὶ Σιδεροστιά
- Πλάτη καὶ Πινακίδα
- Καρδιακόκκαλο καὶ Σπαθί (στέρνον)
- Μπράτσο
- Ἄγκωνας
- Σαίτα (ὁ πῆχυς)
- Κόμποι (τῶν δάχτυλων τ’ ἄρθρα)

- Ἀπλόχερο
- Παλάμη, χούφτα, φούχτα
- Βελανίδα (βουβάν)
- Μῆλο τοῦ μεριοῦ
- Μηλογόνατο (ἐπιγονατίς) (*)
- Καλάμι
- Κότσι
- Πατούχα ἢ Πατούνα
- Χτένι (ταρσός)
- Βασιλικὸς Φλέβες (ἀρτηρίες)
- Φυλλοκάρδια (κόλποι τῆς καρδίας)
- Φλεμόνια
- Σπλήνα
- Ζυγαροδύμια (τὰ ψιλὰ ἔντερα)
- Μπομπάρια (τὰ χοντρά ἔντερα)
- Φούσκα
- Σιέπη (περιτόναιον)

Δικός σου
ΣΑΜΙΩΤΗΣ

* Ἄφτο οἱ παλιοὶ τὸ λέγανε καὶ μύλη, κι’ ὁ καθὲς ἔκανε μύλο.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

Φίλε «Νουμά»,

Προχθές ποῦ εἶχα πάει γιὰ μάρτυρας στὸ Πρωτοδικεῖο σὲ μιὰ ὑπόθεση ὡς ποῦ νῆρθη ἡ ὥρα νὰ μὲ ζητάσουνε ἀρχισα καὶ διὰβαζα μιὰ εἰλοποίηση τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου ποῦ ἦτανε στὸ γραφεῖο τῶν πτωχεύσεων κολλημένη πὼς γροθοκοπιέται τὸ Συνταχτικὸ μὲ τὴ Γραμματικὴ καὶ μὲ τὴ ἔννοια, φαίνεται ἀπὸ ἓνα κομματάκι ποῦ σὰς ἀντιγράφω :

«Οἱ εἰσηγηταὶ δικασταὶ ὀφείλουσι κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ περὶ πτωχεύσεως Νόμου, νὰ ἐποπτεύωσιν ἀδιαλείπτως περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων καὶ προβαίνουν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ποινῶν»

καλύτερα θὰ ἦτανε ἐκεῖ ποῦ λέγει «κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν διατάξεων» νὰ ἔβαζε καὶ μιὰ δοτικὴ «ταῖς σχετικαῖς διατάξεσι» γιὰ νὰ πάη ἔτσι κορδόνι ἢ κλίση τοῦ ὀνόματος· ἀλλὰ ὁ κ. Πρόεδρος δὲν ξεχνάει καὶ τὴ ἀγαπημένη του γενικὴ καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνει παρακάτω· «περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων» καὶ προβαίνουν» ἐδῶ δὲ τὸ πῆρε ὁ διάβολος τὸ συνταχτικὸ ἀφείλουσι νὰ προβαίνωσι» ὅχι ὅπως λείει ὀφείλουσι καὶ προβαίνωσι—δηλαδὴ ὑποταχτικὴ.

καὶ τὴν ἀντικαταστάσιν τῶν ἀμελοῦντων ἢ κατακρατούντων χρῆμα τῆς πτωχεύσεως συνδίκων ἢ ἄλλως πὼς μὴ φειδομένων τοῦτο» φειδομαὶ τοῦτο, φαίνεται πὼς οἱ δικασταὶ μας ἀρχίζουσι νέο συνταχτικὸ νὰ βάζουσι σ’ ἐνέργεια—αφείδομαὶ τινος» λένε οἱ ἀρχαῖοι.

«Οἱ εἰσηγηταὶ παρακαλοῦνται ἐπίσης νὰ ζητῶσι κατὰ μῆνα πρόχειρον λογοδοσίαν τῆς χρήσεως τοῦ χρόνου τοῦ χρήματος καὶ τῶν ἐργασιῶν ἐκάστης πτωχεύσεως ἀπὸ τοὺς συνδίκους καὶ δι’ ὑποβολῆς αὐτῶν παρὰ τούτων ὑπομνημάτων ὅπως ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἐλεγχος ἐστὶν ἀμεσος»

«λογοδοσία τοῦ χρόνου» σὰν παράξενη λογοδοσία καὶ ὅπως ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἐλεγχος ἐστὶν» ἀπὼς ὡσιν» ἔπρεπε νὰ πῆ· τὸ ὅπως κατὰ ποὺς κουτοδασκάλους εἰσάγει πάντα πρόταση μὲ ὑποταχτικὴ.

Αὐτὸ φέρνει, φίλε μου, ὅλη ἡ σχολαστικὴ ἐκπαίδευση ποῦ γιὰ χάρη τῆς τὸ καμμένο τὸ ἔθνος ζοδοεῖ τόσα ἑκατομμύρια κάθε χρόνο.

ΕΝΑΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὰν κενόφωλα ληστῶν, ὅλες τὶς ἀσυντάξεις καὶ ἀνορθογραφίες ποῦ βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάναὶ ὅλ’ οἱ ἀναγνώστες μας, ἄρκει μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸ ποῦ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώνουν τῖνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποῦ βρίσκεται).

«Χθὲς ὁ καρραγωγέος Ἐμμανουὴλ Ράβδος ὦν ἐπὶ τοῦ κάρρου τοῦ ὠδήγει αὐτὸ, ἐκόπησαν τὰ ἦνια τοῦ ἵππου καὶ κατῆλθεν ἴνα καὶ ὅπως σταματήσῃ τὸν ἵππον, ὅπως κατέπεσε χαμαὶ καὶ ἐτραυματίσθη καταπεσὼν εἰς τὴν σιαγώνη καὶ τὸν μηρὸν ἐκ τῆς πτώσεως».

(Ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Ἀστυνομ. Δελτίο).

Ο.ΓΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ βγαί, καθὼς γίνεται κάθε χρόνο, μὲ ὄχτῶ σελίδες, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε λίγο καὶ οἱ τυπογράφοι μας. Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιεύουμε καὶ ποίημα τοῦ Κωστή Παλαμά.

— Ἀπὸ σήμερα θὰ γινῆσαι νὰ βγαίνει στὴν Ἀθήνα μιὰ καινούρια Γαλλικὴ ἐφημερίδα—«Le monde Hellenique» ὁ τίτλος τῆς—δὺς φορές τῆ βδομάδα καὶ μὲ ὅλη διαλεκτὴ.

— Θὰ διευτύνεται ἀπὸ γνωστὸ κ’ ἐμπειρο δημοσιογράφου, τὸ φίλιτο κ. Σπύρο Πανῆ, ἀναποκριτὴ τοῦ «Φιγαρώ», τοῦ «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, καὶ γι’ αὐτὸ ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἐφημερίδας του εἶναι ἀπὸ τώρα ἐξασφαλισμένη.

— Ὁ «Ἑλληνικὸς κόσμος» στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες θὰ βγάζει, ἔξω ἀπὸ τὶς ταχτικὲς του μέρες, κάθε μὲρα μισόφυλλο γιὰ νῆθρον κ’ οἱ ξένοι, ποῦ θὰ βρίσκονται δῶ, τὴν καθεμερνή του; φημερίδα ποῦ νὰ μαθαίνουν ἀπ’ αὐτὴν ὅχι μοναχὰ τί γίνεται στοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἑλληνικοῦ κόσμου» ἔχει καὶ τούτη τὴν καλὴ ἰδέα, νὰ γνωρίσει στὴν Βῆρωπη τὴ φιλολογία μας, μεταφράζοντας τὰ πιδ διαλεκτὰ Ρωμαϊκά δὲ γήματα, ἴδιως τὰ ἱστογραφικά.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἐπιμετοὺς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίαι 11 (οἱ 7 ἐκλογικοί).

Λαθωμοί. Ἀθήνα 35 (οἱ 33 ἐκλογικοί), Ἐπαρχίαι 15 (οἱ 6 ἐκλογικοί).

Κλεψίαι. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίαι 1.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

αἰδ. Ἀρχ. κ. Γ. Π. Λίβερπουλ. Λίβερπη τῆ συντρομῆ τοῦ 1906 καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε.—κ. Λ. Ν. Ὁ Winston Churchill λέει· «Εἶναι καλύτερο ἓνα βιβλίον ποῦ ξέρεις καὶ ποῦ νιώθεις παρὰ ἓ διαβάσεις ἑκατό.—κ. Περίεργο. Ἔχεις ἴδιον. Ὁ Νουμά; οὔτε Θεοτοκίαι, οὔτε Παλλικὲς εἶναι. Ἄ δὲ βαριέσαι; ξεφύλλισε τοὺς τόμους του νὰν τὸ δαίς. Ἄν τούτη τῆ φορὰ χτύπησε τὸ Ράλλη, εἶναι γιὰτὶ ὁ Ράλλης ἀντιπροσώπευε τὴ δημοκρατία καὶ τὴν ἀρχομανία, ἐνῶ ὁ Θεοτόκης, μὲ τὸ στρατιωτικὸ του νομοσκέδιο καὶ μὲ τῆλλα, εἶδε πὼς ἔχει σκοπὸ νὰ δουλέψαι σοβαρὰ κ’ ἔθνικα. Αὐτὸ εἶναι ὄλο.» Ἄν ὁ Θεοτόκης, τώρα μάλιστα πούρχεται μὲ τὶς καινούριες ἐκλογὰς δυνατώτερος ἀπὸ πρῶτα, ξεχάσει τὸ πρόγραμμά του, πρῶτα πρῶτα ὁ Νουμάς θὰν τοῦ τὸ φωνάξει, καὶ πολὺ πικρά.—κ. Μ. Παπαμ. Ἰντείν. Λίβερπη τῆ συντρομῆ τοῦ 1906 καὶ σ’ εὐχαριστοῦμε.